

се изпокрили, спотаили се, само аскер кръстосваше по села и кърища; Господ да му е на помощ когото хванеха. Нищо, казах си, ще отида — кой ли ще ме види на Марица. Пуснах гимийката, взех сертмето и почнах. Един лов . . . ето кръст правя, двацет години го карах този занаят, такова нещо не бе ми се случвало. Рибя всякаква и сѐ едра; избягваше ми само харамията, но Имах малки нощови — напълних ги. Взех да я изтърсвам на право въ гимийката. То човешкото око насищане няма, си рекох — я да хвърля още един път, па да се върна назад. Метнах го и зех да тегля полекачка. Издигнах го, изцедих го и го плийоснах въ краката си. Нещо такъво ме удари. Пън — помислих — как ли не съм го забелязал! — И посегнах да го хвърля въ водата. Улових го и . . . кръвта ми замръзна. Ръка, господин докторе, човешка ръка, отрязана ей на, от рамото. Сега, Боже Господи, Света Богородичке! Обърнах се и погледнах: месечината ми се стори на отрязана човешка глава, която се плакнеше въ водата. Повече не видях. Достраша ме много. Нещо ме удари въ главата; на очите ми причерня. Политнах да падна и насмалко щях да се обърна въ водата. Отпуснах се като ударен съ тояга, но се окопитих защото бях отлетял надолу по силното течение. Взех пърта и наблегнах. Не върви. Тялото ми се тресе, а ръцете ми висят като вдървени. Погледнах насам-нататък — забелязах стара, запустяла скеля и блъснах нататък. Скочих, привързах я на един върбов клон. зех сертмето и се спрях. Пуснах го пак, седнах на земята и заплаках. Защо заплаках — питай ме, не ще ти кажа, защото и самичък не знам, но ако и ти беше на мястото ми — ех Да съм страхлив — не съм. През войната по леш ходехме, а на